

Arrest

nr. 210 833 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig volgend verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen en een vrees omwille van het feit dat hij er onterecht van zou worden beschuldigd een moslim(buur)meisje, H.A. genaamd, zwanger te hebben gemaakt, en daarnaast zijn vrees betreffende zijn militaire dienstplicht.

Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 126 784 van 7 juli 2014 omdat zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig of gegrond is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat de door verzoeker geschetste problemen en de door hem voorgehouden vrees omwille van de valse beschuldiging een moslimmeisje zwanger te hebben gemaakt niet geloofwaardig zijn, en dat wat betreft de door hem ingeroepen vrees voor een slechte behandeling in het leger, hij onvoldoende zwaarwichtige gegevens aanbrengt die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Voorts werd vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Tot slot werd geoordeeld dat de situatie in Egypte op dat ogenblik niet van die aard was dat er sprake was van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard was dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af -zo verklaart hij o.a. te vrezen bij een terugkeer opgepakt te zullen worden omdat hij zijn legerdienst moet doen- en volgende documenten neer: kopieën van juridische en politionele documenten, een medisch rapport betreffende het overlijden van zijn vader, een militaire nationale kaart van het rekruteringscentrum van Miniya, en een print van artikels uit de Egyptische militaire wetgeving.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In weerwil van verzoekers huidige algemene en weinig of niet ernstige verzuchtingen in zijn verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, en heeft hij deze geenszins zo maar naast zich neergelegd, zoals verzoeker beweert. Dit blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing die met betrekking tot de neergelegde stukken als volgt luidt: "Dit geldt eveneens voor de documenten die u voorlegt bij onderhavig verzoek. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slecht bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen wat in casu allerm minst het geval is. Ze volstaan bijgevolg op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de politionele en juridische documenten louter, weliswaar afgestempelde, kopieën betreffen waarvan mag worden verwacht dat u ze veel eerder kon voorleggen aangezien ze allen dateren uit 2011. Bovendien bevestigen ze enkel de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde immers dat u er van beschuldigd werd H.(...) A.(...) zwanger te hebben gemaakt. In de documenten staat echter aangegeven dat een zekere F.(...) A.(...) verkracht werd. Bovenstaande opmerkingen gelden eveneens voor het medisch rapport dat u voorlegt. U verklaarde immers dat uw vader nooit naar het ziekenhuis werd gebracht omdat er geen ziekenhuis in uw woonplaats was. Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u jaren later op de proppen komt met een kopie van een document waarin staat aangegeven dat uw vader op 11 november 2011 werd opgenomen in een ziekenhuis in Matay. Wat betreft het militaire document en de print van een deel van de Egyptische militaire wetgeving dient er allereerst verwezen te worden naar de eerdere motivering van het CGVS en de RvV in verband met uw voorgehouden vrees betreffende uw militaire dienstplicht. Deze documenten veranderen hier

niets aan. Het betreffen hier louter een hoogst amateuristisch geplastificeerde kopie van iets wat blijkbaar enkel een militaire kaartje van een rekruteringscentrum betreft waarop uw gegevens staan en een print van een deel van de Egyptische militaire wetgeving waarvan gezien bovenstaande opmerkingen en eerdere vaststellingen niet kan worden uitgemaakt in welke mate deze wetgeving betrekking heeft op uw persoon en / of ze daadwerkelijk betrekking heeft op uw persoon."

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt voormelde concrete vaststellingen en hij werpt er geen ander licht op. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van verzoekers relaas werd besloten en tevens omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een louter algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 6 juni 2013, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het betreffende arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijk vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van diens veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof had daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat evenwel thans in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals eerder werd vastgesteld en ook thans uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Egypte dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet op in, minstens brengt hij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal een en ander niet correct heeft beoordeeld. Zij licht toe dat haar vader inderdaad nooit als patiënt in het ziekenhuis is beland. Haar vader werd gedood en kwam later in het kader van een strafonderzoek in het ziekenhuis terecht voor de autopsie. Verzoekende partij wijst erop dat de documenten samen moeten gelezen worden. Voorts wijst zij op de zeer precarie situatie van de Koptische Christenen in Egypte, zodat zij minstens recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus en het dossier anders moet vernietigd worden voor een nieuw onderzoek.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 21 augustus 2018 opgenomen grond.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de grond in voormelde beschikking waar wordt gesteld dat *"In weerwil van verzoekers huidige algemene en weinig of niet ernstige verzuchtingen in zijn verzoekschrift, heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, en heeft hij deze geenszins zo maar naast zich neergelegd, zoals verzoeker beweert. Dit blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing die met betrekking tot de neergelegde stukken als volgt luidt: "Dit geldt eveneens voor de documenten die u voorlegt bij onderhavig verzoek. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slecht bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen wat in casu allerminst het geval is. Ze volstaan bijgevolg op zich niet om de*

vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de politionele en juridische documenten louter, weliswaar afgestempelde, kopieën betreffen waarvan mag worden verwacht dat u ze veel eerder kon voorleggen aangezien ze allen dateren uit 2011. Bovendien bevestigen ze enkel de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde immers dat u er van beschuldigd werd H.(...) A.(...) zwanger te hebben gemaakt. In de documenten staat echter aangegeven dat een zekere F.(...) A.(...) verkracht werd. Bovenstaande opmerkingen gelden eveneens voor het medisch rapport dat u voorlegt. U verklaarde immers dat uw vader nooit naar het ziekenhuis werd gebracht omdat er geen ziekenhuis in uw woonplaats was. Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u jaren later op de proppen komt met een kopie van een document waarin staat aangegeven dat uw vader op 11 november 2011 werd opgenomen in een ziekenhuis in Matay. Wat betreft het militaire document en de print van een deel van de Egyptische militaire wetgeving dient er allereerst verwezen te worden naar de eerdere motivering van het CGVS en de RvV in verband met uw voorgehouden vrees betreffende uw militaire dienstplicht. Deze documenten veranderen hier niets aan. Het betreffen hier louter een hoogst amateuristisch geplastificeerde kopie van iets wat blijkbaar enkel een militaire kaartje van een rekruteringscentrum betreft waarop uw gegevens staan en een print van een deel van de Egyptische militaire wetgeving waarvan gezien bovenstaande opmerkingen en eerdere vaststellingen niet kan worden uitgemaakt in welke mate deze wetgeving betrekking heeft op uw persoon en / of ze daadwerkelijk betrekking heeft op uw persoon." Verzoeker ontkracht, noch weerlegt voormelde concrete vaststellingen en hij werpt er geen ander licht op. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid en ongegrondheid van verzoekers relaas werd besloten en tevens omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen."

Daargelaten verzoekende partij haar huidige *post factum*- verklaring voor de tegenstrijdigheid tussen haar eerdere verklaring dat haar vader nooit naar het ziekenhuis werd gebracht omdat er in haar woonplaats geen ziekenhuis was en het door haar neerlegende medisch rapport van een ziekenhuis in Matay met betrekking tot haar vader(s) overlijden), betreft het bewuste in het kader van verzoekende partij haar huidig verzoek neergelegde medisch attest van 2011 hoe dan ook slechts een kopie, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Daarenboven wordt het document niet ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas waarop zij zich tot op heden steunt, vastgesteld in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 126 784 van 7 juli 2014. Documenten hebben echter enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), waarvan hier geen sprake. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die redenen kan aan het bijgebrachte medische stuk van 2011, waarmee verzoekende partij vergeefs haar ongeloofwaardig bevonden relaas tracht te staven, geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekende partij wijst verder op de zeer precaire situatie van de Koptische Christenen in Egypte, en merkt zeer algemeen op dat zij minstens recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus en het dossier anders moet vernietigd worden voor een nieuw onderzoek, zonder dat zij echter ingaat op en concrete opmerkingen formuleert met betrekking tot de grond in de beschikking van 21 augustus 2018 waar dienaangaande wordt vastgesteld:

"Een louter algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene situatie van Koptische christenen in Egypte volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 6 juni 2013, merkt de Raad op dat uit dit arrest niet kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In het betreffende arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM aangezien de verzoekende partij volgens

het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijk vervolging diende te vrezin in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van diens veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof had daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat evenwel thans in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker noch middels zijn verklaringen, noch aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals eerder werd vastgesteld en ook thans uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezin.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Egypte dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet op in, minstens brengt hij geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken."

Verzoekende partij laat geheel na hier een ander licht op te werpen.

Verzoekende partij merkt voorts zeer algemeen op dat de documenten samen moeten gelezen worden - hetgeen effectief gebeurde, doch het ontbreekt deze aan bewijswaarde, en ook met haar afgelegde verklaringen werd afdoende rekening gehouden-, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 augustus 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS